

Подиръ малко, когато влѣзохме пакъ при старитѣ, всяко не бѣше при тѣхъ...

Този нашъ всяко Петко бѣше наистина любопитенъ и смѣхурливъ човѣкъ. Бѣше бояджия и на младини бѣ скиталъ по Влашко, та знаеше много весели работи и игри.

Тъкмо що лапахме лакомо отъ тахана, сложенъ на паралията, на вратата се почука веднажъ — дваждъ; ние затаихме дѣхъ, а старитѣ тихо се закискаха. Вратата се отвори и отведнажъ въ стаята се втурна едно грозно и черно плашило. Ние наскочахме, изплашени и изненадани въ първия мигъ. Старитѣ се запривиха отъ смѣхъ. Това плашило човѣкъ захвана да рѣмжи като мечка и да гони децата. Бѣше облѣченъ въ кожухъ, обърнатъ съ кожата навънъ, препасанъ съ голѣмъ червенъ поясъ, лицето си нацапалъ съ сажди, устнитѣ си намазалъ съ бѣло и около очитѣ си надъ веждитѣ сжщо бѣ изписалъ широки бѣли кржгове, а главата си бѣ завилъ съ шарена гжжва, въ ржка държеше голѣма дебела тояга.

Рѣмжи той, блещи и криви очи, които, подъ ония бѣли кржгове, изглеждаха много страшни. Помалкитѣ отъ децата се свиха въ скутоветѣ на баба и на стрина. По едно време татко стана и дръпна гжжвата отъ главата на мечката.

Плеснахме ржце.

— Свяко Петко! Свяко Петко! — креснахме децата и заскачахме отъ радостъ, че най-сетне познахме мечката.

После всяко захвана да лази изъ стаята на четири крака досущъ като мечка, ние го възседнахме, прескачахме, търкаляхме се по пода, но вече не ни бѣше страхъ отъ него. Старитѣ си дояждаха